

ה כיצד המחמך ירק וכו'. כחצ הרמ"ך ה"ל לפרש דוקא ירק שאינו נאכל חי אבל ירק הנאכל חי כגון שום וכיוצא בו מותר לחבכו כמו הפסח כי היכי שלא תיקשי ליה יב"ב שמוחר בקיבת ירק וכו' ע"ל:

פ"ח ב אבל המשקה נאמרים וכו'. כחצ הרב המגיד מימרא פרק קמח דמ"ק אחרת המנכש וכו' (עין במ"מ). ובספ רבינו כרצ יוסף ע"ל. ויש להחמיר שהרי במנכש פסק רבינו במסכת כרוב דהוי תולדת חורש. ואפשר שרבינו מפרש דמרי גוויי מנכש הווי והוא דמ"ק הוי משום זורע דהיינו שעוקר העשבים רעים והוא סבה שלמחוי ביוחד העשבים הטובים והוא הווי תולדת זורע ומנכש דנקט רבינו הכל היינו שחופר בעיקרי האילנות האלו הוא דהוי תולדת חורש. ומ"מ יש להחמיר למע השמים רבינו מנכש דמ"ק: וכן השורה חסיד מו' מהסוגיא שפירק דס חטאת (זכאים ל"ד): גבשושית.

גמור חלל שהלוקח הנעלים וכן הזרע והנוטע וכן החורש והחופר שהם חלוקי ארבות הפעולה חלל הם בדמיון גמור. עליהם אמרו כולם מלאכה אחת הם. שאם בלתי לחלק בהן נחלק במיני הזרעים גם כן ובמיני הכלים אשר יעשה בהם וכיוצא בזה. אבל בשאין שם חלל קצת דמיון כגון המחמך את הירק שאינו דומה לעמיה רק בהעשות מנוף אחד גופים רבים חלל ע"פ ההנהיגה משנה הגוף הראשון לגמרי ואין החמך כן זו הוא תולדה והיקף זה ניתן לכלן. וזה דעת רבינו. ויש מי שפירש כלן מלאכה אחת הן שכן תולדות לאב אחד חלל ע"פ שאין לו בזה חלל שניו השמות הפירות הראשון נראה עיקר וזהו חידוש הברייתות:

ה התולדה היא המלאכה הדומה וכו'. כיצד המחמך ירק וכו'. גמ' (שבת ע"ד): אמר רב פפא האי מאן דפריס סלקא חייב משום טומא: וכן הלוקח לשון של מהכח וכו'. וכן הלוקח חלב ונתן בו קיבה וכו'. פ' המלמע (ס"ג) מהקמח דגמ' מהנחן חייב משום בורר מנחן חייב משום בורר, ע"כ:

ז אחד העושה אב וכו'. זה פשוט בכמה מקומות בגמרא: אם כן מה הפירש יב וכו' כיצד הרי שחרש זורע וכו'. בגמרא (פס"ע): מניא (פ') דלרבעים אבות מלאכות חסר אחת (למה לי לימניה ולא למיניה) ואמר ר' יוחנן שאם עשאו כולן בהעלם אחד חייב על כל אחת ואחת. ופירות דברים אלו צידוע שהוא שבת ושגג במלאכות כמו שמוצא בהלכות שגגות פרק שביעי:

ח אבל אם עמך וחתך את הירק וכו'. זה מחלוקת ר' אליעזר ור"ע פ' אמרו לו בכרייתות (דף פ"ה) ([ט"ז]) במשנה וק"ל כר"ע דאמר אינו חייב חלל אחת ובגמרא פרק כלל גדול (שבת ע"ה) גבי מתנייתין ללשון מדר' אליעזר דמתניא תולדה במקום אב וזה פשוט: **ט** העושה מלאכה הרבה וכו'. משנה פ' כלל גדול (שם ס"ח) העושה מלאכות הרבה מעין מלאכה אחת אינו חייב חלל אחת:

פ"ח א החורש כל שהוא וכו'. משנה פ' הנונה (שם ק"ג) החורש כל שהוא המנכש והמקרקס והמזרד כל שהוא חייב ובגמ' ח"ר הנונה עולשין והמזרד זרעין אם לאכילה כגורגרת אם לבהמה כמלוא פי הגדי אם להסק כדי לבשל ביזה קלה אם ליפות את הקרקע כל שהוא. ומפני כך כתב רבינו כדי ליפות את הקרקע כל שהוא. ופירש"י ז"ל מקרקס קולץ עשבים יבשים מן האילן מזרד זרדים לחים של שנה זו, עכ"ל: וכן המשנה פני השדה וכו'. פ' כלל גדול (שם ע"ג): אמר רב ששת היתה לו גבשושית ונטלה בבית חייב משום בונה בשדה חייב משום חורש אמר רבא היתה לו גומא ועממה בבית חייב משום בונה בשדה חייב משום חורש ע"כ. וכבר נחבאר שהחורש בכל שהוא: וכן כל המשנה גומות וכו'. זה בהרבה מקומות ומהם פ' המלמע (שם ל"ה):

ב החורש כל שהוא חייב. שניו פרק המלמע (שם ל"ב) המלמע לזרע והוליו בשבת חייב עליו בכל שהוא מכאן שהזרע בכל שהוא ובפרק הנונה (שם ק"ג) החורש כל שהוא לביצור דקרא. פירוש לגרעין של דלעה וגם מכאן שהזריעה בכל שהוא ועוד שלא נזכר בה שיעור: החומר את האילן וכו'. ברייתא (שם ע"ג): הזכרית פרק ז. ובכר ביארתו שם שזכור מעין זורע הוא שהוא אב כמותה: אבל המשקה נאמרים וכו'. מימרא פ"ק דמ"ק אחרת המנכש והמשקה מים לזרעים בשבת משום מאי מהריין ביה רבא אמר משום חורש ורב יוסף אמר משום זורע ובספ רבינו כר"י. ואמרו שם בטעמו מפני שזכורו כוונת הזרע והוא להנחית הפרי: וכן השורה וכו'. מהסוגיא שפירק דס חטאת (דף ל"ד) פרק דס חטאת:

לעקור דבר מגידוליו מתכוון. ועל דרך זו שאר האבות: **ה** התולדה היא המלאכה הדומה לאב מאלו האבות. כיצד המחמך את הירק מעט לבשלו הרי זה חייב שזו המלאכה תולדת טחינה. שהטוחן לוקח גוף אחד ומחלקו לגופים הרבה. וכל העושה דבר הדומה לזה הרי זה תולדת טוחן. וכן הלוקח לשון של מתכת ושף אותו כדי ליקח מעפרו כדרך שעושים צורפי הזהב הרי זה תולדת טחינה: וכן הלוקח חלב ונתן בו קיבה כדי לחבצו הרי זה חייב משום תולדת בורר שהרי

הפריש הקום מן החלב. ואם גבנו ועשהו גבינה חייב משום בונה. שכל המקבץ חלק אל חלק ודבק הכל עד שיעשו גוף אחד הרי זה דומה לבנין. וכן לכל מלאכה ומלאכה מאלו האבות יש להן תולדות על דרך זו שאמרנו. ומנוף המלאכה הנעשית בשבת תדע מעין אי זה אב היא ותולדת אי זה אב היא: וכן אחד העושה אב מאבות מלאכות או תולדה מן התולדות במזיד חייב כרת. ואם באו עדים נסקל. בשוגג חייב חטאת קבועה. אם כן מה הפירש יש בין האבות והתולדות. אין ביניהן הפרש אלא לענין הקרבן בלבד. שהעושה בשוגג אם עשה אבות הרבה בהעלם אחד חייב חטאת אחת על כל אב ואב. ואם עשה אב ותולדותיו בהעלם אחד אינו חייב אלא חטאת אחת: וכן כיצד הרי שחרש זורע וקצר בשבת בהעלם אחד חייב שלש חטאות. ואפילו עשה הארבעים חסר אחת בשגגה כגון ששכח שאלו המלאכות אסורות לעשות בשבת חייב על כל מלאכה ומלאכה חטאת אחת. יאכל אם טחן וחתך הירק ושף לשון של מתכת בהעלם אחד אינו חייב אלא חטאת אחת. שהרי לא עשה אלא אב אחד ותולדותיו. וכן כל כיוצא בזה: **ז** העושה מלאכות הרבה מעין מלאכה אחת בהעלם אחד אינו חייב אלא חטאת אחת. כיצד הרי שזרע ונמע והבריך והרכיב וזמר בהעלם אחד אינו חייב אלא חטאת אחת שכולן אב אחד הן. וכן כל כיוצא בזה:

פרק שמיני

א החורש כל שהוא חייב. המנכש בעיקרי האילנות והמקרקס עשבים או המזרד את השרינים כדי ליפות את הקרקע הרי זה תולדת חורש ומשיעשה כל שהוא חייב. וכן המשוה פני השדה כגון שהשפיל התל ורדדו [א] או מילא הגיא חייב משום חורש. ושיעורו כל שהוא. וכן כל המשוה גומות שיעורו כל שהוא: **ב** הזורע כל שהוא חייב. הזומר את האילן כדי שיצמח הרי זה מעין זורע. יאכל המשקה צמחין ואילנות בשבת הרי זה תולדת זורע וחייב בכלל שהוא. וכן השורה חסידין ושעורין וכיוצא בהן במים

א עור סימן שיע סמ"ג ס: ב סמ"ג לאוין ס: ג עין בעור סימן שלו:

הקוצר

לחם משנה

הקרקע כל כך אין בזה הפסד, ואינו מוכרח כל כך: **ב** הזומר את האילן וכו' ה"ז מעין זורע. בגמרא פרק כלל גדול (דף ע"ג): ח"ר חמי זומר חייב משום נוטע והנוטע והמזרד והמקרקס חייב משום זורע והקצו משום זורע אין משום נוטע לא חימא אף מבוס זורע ע"כ. לפיכך ריבא משמע דזומר חייב משום נוטע בלבד מדאמר בכל הני משום זורע ונוטע ובכך לא קאמר חלל משום נוטע ולא"כ קשה איך כתב כאלו ה"ז מעין זורע דמשמע דחייב משום זורע. ואפשר לומר דמ"מ מעין זורע ר"ל חלל אינו חייב חלל משום נוטע ומפני שנוטע חייב משום זורע אמר ח"ר מעין זורע. ועוד י"ל דלפי הירון בגמרא כי היכי דלמריין בהך משום זורע ר"ל אף משום זורע גס משום נוטע ר"ל אף משום נוטע חידע לך דזורע חייב משום נוטע ונוטע חייב משום זורע אס כן ראו ליהות דזומר חייב משום זורע:

הקוצר

מגדל עז

וכן הלוקח עד שאלמנו. פ' המלמע (דף ל"ה): ומנוף המלאכות עד מניח חטאת קבועה. פרק כלל גדול (דף ס"ט) גמ' מתני' דהודיע עיקר שבת בפירקא מניח חטאת קבועה חייב: אי"כ מה הפירש עד כיוצא בזה. ריש פ' הוורק (דף ל"ז) וריש ב"ק (דף כ'): העושה מלאכות עד סוף הפרק. פ' כלל גדול (דף ס"ט) ע: פ"ח החורש עד זורע. ריש פרק הכותש (דף ק"ג): אבל המשקה עד זורע וחייב. ריש מועד קטן (ד' ב').

הנהגות מיימוניות

[א] אמר רב ששת היתה לו בשדה גבשושית ונטלה חייב משום חורש אמר רבא היתה לו גומא ומילאה חייב משום חורש, ע"כ:

פ' כלל גדול (דף ס"ט) ע: פ"ח החורש עד זורע. ריש פרק הכותש (דף ק"ג): אבל המשקה עד זורע וחייב. ריש מועד קטן (ד' ב').

יגדלו הזרעים וכתב ר"א"ם דגם להשתי' עליהם אסור ולפי הערך שפירש דפסיק רישיה דל
הבונה ח"ר התולש עולשין והמזרד ודרין אם לאוכלן כגזגזת וכו' עד אם ליפות הקרקע
אביי ורבא דאמרי תרווייהו מודה ר"ש בפסיק רישיה ולא ימות ומשני לא צריכא דקא עביי
והרבה יש לחלק בענין זה בין תולש ומזרד לגזז זה. ול"ג ראיא לפי הערך מהא דפרק
נעמה ופריך והא מודה ר"ש בפסיק רישיה ולא ימות שאני הכא כל כמה דאיתא ביה המנחה
אדרבה שורפם וכן להשתי' התייר ברין כספר התרומה ודלא כרא"ם [ד] פרק המנחה
הבשל חס איירי דקוב עץ אפי' קוב כאינו קוב ופטורו וכן משימע בגמרא בדשל חס איירי
על חס העציץ קובש וליכא למימר דשוין הם דאמר ב' כל המנחות לענין ביכורים כאן בספ

דכחוצות לכתחלה בשבת בשמעתין דבועל וכדעת רבותינו בעלי החום' ז"ל כדי שיהיה מלאכה הלוכה לגו
בפחות מכגורגרת. ומעתה איני רואה מקום לקושיא זו והדין עם ר"מ ז"ל כד"א: בד"א בחובל עד

באלף לא בשל וכן הדין ביון הניתן ע"ג ענבים ושלמים וקורין לו רפי"ש מותר להשוך
מזה בשבת ואפילו לא נתן עליהן מים עריון כיוון שמתמצתה מעצמו כדאמרינן השו"ך
פ"ה דע"ר בעלי חיים הוא כדאמרינן פרק אל תצאיות וכן לקמן גבי בהמה שנפלה למים
הוא שרי לבטל כלי מהיכנו דהוי נמי שבות וזה צער לבהמה כדאמרינן גבי בן שמונה
כ"ש אמירה לנכרי וכן מצאתי בדברי רב כהן צדק שמו"ר לומר לנכרי לחלוב והחלב לע
למאור מהא דפרק קמא דשבת דאפילו בע"ש אין נותנין כלים לנכרי וכו' דהתם אמירה
בדבריו: [ח] אמר רב חסדא מדברי רבינו נלמד חולבת אשה עו תלוד קדירה אבל לא לת
אמר: כן פירש ר"י וספר התרומה בשם ר' יהודה וכו' דעת רבינו מהמבר ולפ"ל לא לת
הפסלת ע"כ: [ט] הכי אמר אב"י למתני' אמרוה קמיה דרבא אמר להו שפיר אמר
בו שמרים ומים צלולין אבל לסנן במשמרת אפילו צלולין או בכפיפה וסודר מים עכו"ר
[י] מבאן הורה ר"י הלכה למעשה שמשקה ש שקדים כתושים מע"ש שמו"ר לסנן דרך
גזרו אלא במים שהבגד מתלבן ומתכבס בכך אבל מצינו שמיין אינו אלא משהו
כשמשנין שו"ת בפורד שלא [יעשהו] כגומא לא

[illegible]

פ"ט א שיעור המחמם וכו'. כתב הרמ"ך לא ידעתי מאין הוציא וז"ל, עכ"ל: **ג** המבשל על האור דבר שהיה מבושל כל זכרו וכו' פטור. נראה מדברי רבינו שכל שלל מתבשל כל זכרו אע"פ שהגיע למאכל בן דרוסאי שייך בזה ביטול וחיוני

ב שיעור המחמם את המים וכו' כנר הזכרתי:

פרק תשיעי

א האופה כגורגרת חייב. אחד האופה את הפת או המבשל את המאכל או את הסממנין או המחמם את המים הכל ענין אחד הוא. שיעור המחמם את המים כדי לרחוץ בהן אבר קטן. *ושיעור מבשל סממנין כדי שיהיו ראויין לדבר שמבשלין אותן לו: **ב** הנותן ביצה בצד המיחה בשביל שתתגלגל ונתגלגלה חייב. שהמבשל בתולדת האור כמבשל באור עצמה. וכן המדיח בחמין דג מליח הישן או קוליים האספנין והוא דג דק ורך ביותר הרי זה חייב. שהדחתן ובאבק דרכים שהן חמים מפני השמש אע"פ שנצילת פטור. שתולדות חמה אינם בתולדות האש. אבל גזרו עליהן מפני תולדות האור. וכן המבשל בחמי מבריה וכיוצא בהם פטור. המבשל על האור דבר שהיה מבושל כל [א] זכרו או דבר שאינו צריך ביטול כלל פטור: **ד** *אחד נתן את האור ואחד נתן את העצים ואת הקדרה ואחד נתן את המים ואחד נתן את הבשר ואחד נתן את התבלין ובא אחר והגים כולם חייבים משום מבשל. שכל העושה דבר מצרכי הביטול הרי זה מבשל. אבל אם שפת אחד את הקדרה תחילה ובא אחר ונתן את המים ובא אחר

א עור סימן שיה סמ"ג לאוין סה:

דרוסאי שזכר אין בו משום חיוצא בשול דבר תורה ומ"מ באור ממש אסור וזה ללמד מדיון חזרת מלמדם ורע לו כמזכר פ"ג ופשוט הוא. ומה שכתב וכן דבר שאינו צריך ביטול פטור הוא ונלמד ממה שנתקן פרק כירה (שם מ"ב) שכן אם יש בו משום בשול אם לאו מכלל שדבר שאינו צריך בשול אין בו בשול לדברי הכל:

פ"ט א האופה כגורגרת חייב אחד האופה את הפת וכו'. בנמ' (שבת ע"ד): שניק חמל דיון ביטול סמנין דהוה במשכן וכו'. ושיעור הגורגרת כנר הזכרתי: **ב** שיעור המחמם את המים וכו' הנותן ביצה בצד המיחה וכו'. במשנה בפרק כירה אין מוחנין ביצה בצד המיחה בשביל שתתגלגל וכו' ובנמ' (שם ל"ח): גלגל מאי אמר רב יוסף גלגל חייב חטאת: וכן המדיח בחמין וכו'. משנה פ' חצית (שם קמ"ה): כל שלל בל בחמין מלפני השבת מדיחין אותו בחמין בשבת חוץ מן מוליד יסן וקוליים האספנין שהדחתן זו היא גמר מלאכתן. ובנמ' הדיח חייב חטאת, ע"כ:

ג המפקיע את הביצה וכו'. פ' כירה (שם ל"ח): במשנה ולא יפקיענה בסודרין ור' יוסי מחיר ולא יטמיענה בחול ובאבק דרכים בשביל שחללה. ובנמ' אמר רב נתן בחמה כ"ע לא פליגי דשרי בחולדה אור כ"ע ל"פ דאסיר כי פליגי בחולדה חמה מר סבר גזרינן תולדת חמה אלו תולדת אור ומר סבר גזרינן ופסק רבינו כח"ק והסתר החמה מבוטל פרק כ"ב: וכן המבשל בחמי טבריא וכו'. בגמרא אמר רבינא ש"מ המבשל בחמי טבריא בשבת חייב ואסיקנא מאי חייב נמי דקאמר מכת מרדות דרנן: הכבשל על האור דבר שהיה מבושל כל זכרו וכו'. פרק חצית (שם קמ"ה): במשנה כל שלל בחמין מלפני השבת שורין אותו בחמין בשבת ואמרו בנמ' כגון מאי אמר רב ספרא כגון תרנגולתיה דר' אבה. ופי' כגון מאי הוא מבושל כל זכרו צביאה בחמין מלפני השבת כדי שיהא מותר לשהותו בחמין בשבת כגון תרנגולתיה דר' אבה שהיתה מלווה ביותר והיה די לה צביאה בחמין ומכלל שהמבשל דבר המבושל אפילו באור ממש פטור שם היה בו משום בשול אפילו בחמי האור היה חייב. ודעת הרשב"א ז"ל וקאם מהמפרשים שכל שנתבשל כמאכל בן פשוט הוא ונלמד ממה שנתקן פרק כירה (שם מ"ב) שכן אם יש בו משום בשול אם לאו מכלל שדבר שאינו צריך בשול אין בו בשול לדברי הכל:

ד אחד נתן את האור וכו'. ברייתא במסכת ביצה פרק המביא (דף ל"ד) ובנמ' שופט את הקדרה מאי קא עביד. פירוש אחר שהיא ריקנית. ותיירא הכא בקדרה חדשה עסקינן ומשום לבינן רעפים נגנו זה, ע"כ. וחיוצא בהגסה יש מי שכתב שאין חייב בהגסה אלא בהגסה שלל משהגיס פעם אחת דבלא מנים מתבשל אף המנים פטור דמאי עבד ולזה נוסח דעת הרמב"ן והרשב"א ז"ל ובראיה הכל על שאין צבולו חיוצא חוץ חיוצא בהגסה חוץ חוץ בהגסה מבושל כל זכרו לדעת רבינו. ולא בהגסה מבושל כמאכל כ"ד לדעת אחרים ז"ל: אבל וכו' שם:

הניח

לחם משנה

העושה עין הכזב ה"ז תולדת לובע וכו'. ומ"מ עדיין יש לתמוה בדברי ה"ה במ"ש שם עם מ"ש כאן דשם נראה שהוא מפרש הסוגיא כולה לענין צביעה וה"ק מאן חמל דנתינת מים בדיו חייב משום לובע ותיירא רבי היא דלשכחנא דלמך דנתינת מים צביעה חייב משום לשם ה"ה כאן בנתינת מים צביעה חייב משום לובע והקשה אצ"י אפי' ר' יוסי היא דע"כ לא קאמר ר' יוסי הכס אלא בקמח שהוא צב גיבול ואי הכא הוא שייך גיבול ה"ה דליתו חייב צביעה אלא בשלש משום דעתיקה אליה אלא דיו דלאו צב גיבול ולא חתי כלל לדין חיוצא לשה בנתינת מים לבד חייב משום לובע והקשו דהרי מנינו דר"י דלמך באפך עד שיגבול והשה אפר לקמח ח"כ אפי' במידי דלאו צב גיבול גיבול חקרי גיבול וחייב עליה וכו' יומא דעתיקה אליה ותיירא מאי אפר עפר כלומר ולעולם דלמך אינו חייב כלל משום לשה אלא דיו דלאו צב גיבול חייב משום לובע. ולפי זה ח"ס סוגיא דמי שהחשיך דלמך דהוא סבר דדכדר דלאו צב גיבול אינו חייב ומה שהחשיך בדיו הוא משום לובע. זה נראה פשט הסוגיא לפמ"ש שם ה"ה ז"ל שלא הזכיר שם בדיו אלא צביעה. ויש לתמוה אמאי כתב כן דסוגיא דמי שהחשיך אחיא דלא כאצ"י הוא לפי פשט זה שהוא עתיד לבאר בפ"ט אחי כאצ"י וע"כ שכתב כן דלמך דהו דברי אצ"י ואי חידוהו ח"כ אפי' דר"י וי"י אינו חייב בנתינת מים וא"כ איך כתב רבינו בפ"ט דמין צבע חייב דר"י וכו' דסבר דלמך ר"י מודה לכאורה ונראה דדברי הפכיים. ונ"ל דאצ"י ודאי במאי דקאמר דדיו דלאו צב גיבול וכן מורסן וכן כל דבר דלאו צב גיבול שרייתו זו היא גיבול וחייב בנתינת מים ודיו חייב בנתינת מים צביעה ולישה דשרייתו זו היא גיבול ודיו חייב בנתינת מים צביעה דלמך דר"י אצ"י שם גיבול והוא דחה ואמר מאי אפר עפר וה"ק ע"כ לא קאמר ר"י דצריך גיבול אלא בקמח דשייך בו גיבול ואי הוה בדיו שייך גיבול בנתינת מים לא היה חייב כלל אלא השתא דלמך דר"י גיבול בנתינת מים נגמרה בו מלאכת הצביעה וחייב משום צביעה וה"ה משום לשה ולא

פ"ט א ושיעור מבשל סממנין וכו'. כלומר הוא עושה סמנין אלו כדי לצבוע ירוק שיהיו ראויים למין צביעה ירוק. כלומר שצבעו שום דבר מירוק שהוא הצבע שהיה רותה:

ד אחד נתן את האור וכו' כולם חייבים משום מבשל וכו' אכל אם שפת וכו'. תימה דלמאי חייב המנים והנותן עינים ונותן את האור אינו חייב דומיא דלעיל שחייב

הגהות מיימוניות

[א] דאין ביטול אחר ביטול דתנן בפרק חבית וייתיה לה פ' כירה כל שבא בחמין מלפני השבת מדיחין אותו בשבת וכו' פ' שבא בחמין בכלי ראשון ונתבשל כל צרכו וכתב רא"ם אע"כ

מלפני מה לי בשול סמנין מדבר אפי' שמעתיין פרק האור סוף שמעתיין קמיתא מה לי ביטול כדרי צביעה פי סככה והדין עמו אם בשל לצבוע כן דבר אלא אם כן לאר למימר ואף אם לצביעה כנר כלל ר"מ ז"ל בלשון שיהיו ראויין לדבר שמבשלין אותו לו וכולהו שיעורי מלאכות נמי הכי איתנהו ככולהו מתנייתא כל מידי ומידי דחוי ליה על כן דברי ר"מ ז"ל נכונים: הנותן ביצה עד עומה. פרק כירה (דף לאח): וכן המדיח וכו' עד כיוצא בזה. פרק כירה ופרק חצית (דף קמ"ה): המפקיע עד מולדת האור. פ' כירה (דף מ"א): וכן המבשל בחמי. פרק כל שעה: המבשל עד פטור. פרק חצית: אחד נתן עד משום מבשל: כתב הראב"ד ז"ל בגמרא מוקי לה בקדרה חדשה ומשום לנן רעפים נגנו זה: ואני אומר אינו מנין מה בא לחדש הראב"ד ז"ל בלשון זה כי הלה פסוקה היא במסכת ביצה פ' המביא כד' יין (ל"ד) גמרא מתניתין דאין מולידין

מגדל עז

פ"ט האופה עד אבר קטן. פ' כלל גדול (דף ע"ה) ופ' כירה (דף ל"ח): ושיעור מבשל סמנין וכו' שר"א דלמך (ד' ק"ד): כתב הראב"ד ז"ל כדי לצבוע כן כנר קטן פי סככה עכ"ל:

ואני אומר בשול סמנין מדבר אפי' שמעתיין פרק האור סוף שמעתיין קמיתא מה לי ביטול כדרי צביעה פי סככה והדין עמו אם בשל לצבוע כן דבר אלא אם כן לאר למימר ואף אם לצביעה כנר כלל ר"מ ז"ל בלשון שיהיו ראויין לדבר שמבשלין אותו לו וכולהו שיעורי מלאכות נמי הכי איתנהו ככולהו מתנייתא כל מידי ומידי דחוי ליה על כן דברי ר"מ ז"ל נכונים: הנותן ביצה עד עומה. פרק כירה (דף לאח): וכן המדיח וכו' עד כיוצא בזה. פרק כירה ופרק חצית (דף קמ"ה): המפקיע עד מולדת האור. פ' כירה (דף מ"א): וכן המבשל בחמי. פרק כל שעה: המבשל עד פטור. פרק חצית: אחד נתן עד משום מבשל: כתב הראב"ד ז"ל בגמרא מוקי לה בקדרה חדשה ומשום לנן רעפים נגנו זה: ואני אומר אינו מנין מה בא לחדש הראב"ד ז"ל בלשון זה כי הלה פסוקה היא במסכת ביצה פ' המביא כד' יין (ל"ד) גמרא מתניתין דאין מולידין